

๕

ถ้าคิดจะสู้ เรื่องอื่นก็ไร้ความหมาย

วันอาทิตย์ที่ ๒๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๙

วัลลูกเณร เป็นวัยที่เหมาะสมในการศึกษาวิชาธรรมกายเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นวัยที่แข็งแรง โรคภัยไข้เจ็บยังน้อย ภาระเครื่องกังวลก็ไม่มี ถ้าเอาความแข็งแรงความสดชื่นของร่างกาย ความมีโรคน้อย กับความปลอดกังวลในวัยนี้ทุ่มเทชีวิตจิตใจศึกษาธรรมปฏิบัติ จะเป็นประโยชน์ต่อตนเองและชาวโลกอย่างยิ่ง

แต่จะมีอยู่สิ่งหนึ่งที่ทำให้ลูกเณรหลุดจากเส้นทางธรรมก็คือ นำความกำหนัดยินดีในกามมายั่ววนให้หลงใหล นำความเพ้อฝันในอนาคต อยากมีทรัพย์ ลาภ ยศ สรรเสริญ ความเทียมหน้าเทียมตากับชาวโลกเขา หรือยิ่งใหญ่ไปกว่านั้นมาล่อลวง นี่คือนิสัยที่ลูกเณรจะต้องเจอ แต่ถ้าลูกเณรตัดสินใจ

ใจอย่างแน่วแน่ที่จะเดินไปในเส้นทางนี้และพร้อมที่จะสู้ไปกับ
หลวงพ่อกับ และมิวัชชาธรรมกายเป็นสรณะเป็นที่พึ่งที่ระลึก
แล้วละก็ สิ่งเหล่านี้ก็ไร้ความหมาย ลูกเณรสามารถเอาชนะ
ได้อย่างสบายๆ หลวงพ่อได้ผ่านวัยนี้มาแล้ว ไม่ได้หนักหนา
สาหัสอะไร

๑ มะม่วงยังไม่ลืมหัน

อย่างไรก็ตาม เพื่อความไม่ประมาท ลูกเณรจะต้องทำ
อย่างที่เราจะสัมผัสพุทธเจ้าตรัสสอนก็คือ ให้ถือว่าเรายังเป็น
นวกะอยู่ หมายความว่า ยังเป็นผู้ใหม่ในพระธรรมวินัย แม้ยัง
ไม่ได้บวชเป็นพระก็ตาม

ภายใน ๕ ปีนี้ ลูกเณรจะต้องพรากจากครอบครัวย่าง
แท้จริง พรากจากหมู่ญาติ จากเพื่อนฝูง จากข่าวสารต่างๆ ที่
เป็นพิษเป็นภัยต่อจิตใจของลูกเณร ลูกเณรต้องเอาชนะสิ่งนี้
ให้ได้ เพราะ ๕ ปีที่อยู่ในเส้นทางนี้เหมือนมะม่วงยังไม่ลืมหัน
มะม่วงที่เปรี้ยวจะต้องปลิดออกมาบ่มให้สุกงอม ให้คลายรส
เปรี้ยวเสียก่อน ลูกเณรก็เช่นเดียวกัน ถึงแม้ว่าจะมีเครื่อง
แต่งกายใหม่ก็ตาม แต่ถ้าหากว่า จิตใจของเรายังไม่พรากจาก
สิ่งเหล่านั้นจริงๆ เครื่องแบบก็เป็นเพียงเครื่องแบบ

ลูกเณรต้องทำความเข้าใจกับหมู่ญาติให้ดีกว่า ๕ ปีนี้
ลูกเณรขอโอกาสศึกษาพระธรรมวินัยให้เต็มที่ เพื่อให้แตกฉาน
ให้ใจเข้มแข็ง ไม่ใช่ไม่รัก ไม่เคารพโยมพ่อ โยมแม่ ปู่ย่า ตา
ยาย ญาติมิตร แต่ว่าลูกเณรยังเป็นผู้ใหม่อยู่ จึงจะต้องศึกษา
พระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด ถ้าหากว่ากลับไปเยี่ยมบ้าน
สิ่งที่จะได้ยินได้ฟังก็มีแต่เรื่องทางโลก เรื่องที่นำมาซึ่งความ
ร้อใจ ทำให้จิตหยาบ เกิดความท้อ และในที่สุดเราก็จะถอย
จากเส้นทางนี้ออกไป

เพราะฉะนั้น ๕ ปีนี้ จะต้องเป็น ๕ ปีที่ลูกเณรจะต้อง
เข้มแข็ง ตั้งใจมั่นที่จะศึกษาฝึกฝนตัวของเราให้เป็นสามเณร
ที่โลกต้องการ เป็นสามเณรทหารกล้าแห่งกองทัพธรรมที่มุ่ง
จะไปถึงที่สุดแห่งธรรม จะต้องทำความเข้าใจกับหมู่ญาติให้ดี
และใจต้องพรากกันจริงๆ

๑ บ่วงแห่งมาร

จำไว้ว่าเส้นทางนี้ต้อง “สู้” อย่างเดียว ขอให้นึกถึง
คำเดียวเท่านั้น จำง่าย ๆ ว่า “สู้” ลูกเณรต้องสู้ เมื่อเจอสิ่งที่
ยั่วยวนทำให้หลงไหลไปทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ แต่ถ้าเรา
ไม่เผลอสติ มีใจหยุดนิ่งอยู่ภายในกลาง ทุกเรื่องเป็นเรื่องเล็ก

จะรู้สึกเฉยๆ เรื่องโน้นเรื่องนี้ก็ไม่มีความหมาย ทำอะไรเราไม่ได้ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นตรงศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตรงนี้เป็นปฏิรูปเทศที่สำคัญ ที่ลูกเณรจะต้องนำใจมาตั้งไว้อยู่ตลอดเวลา ให้ติดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับองค์พระภายในตัวเรา

หลวงพ่อบอกให้ลูกเณรได้เดินทางในเส้นทางนี้โดยปลอดภัย ไปให้ถึงที่หมายอย่างอัศจรรย์ หลวงพ่อจะเป็นธงชัยให้ลูกเณร แล้วก็จะ是一切ให้ลูกเณร เพื่อที่เราจะได้ไปถึงที่หมายพร้อมๆ กัน

หลวงพ่อก็จะไม่ทิ้งลูกเณรแม้แต่รูปเดียว เพราะฉะนั้นลูกเณรก็อย่าทิ้งหลวงพ่อกันนะ เดี่ยวเกิดไปเจอในบางสิ่งก็มี ๒ เรื่องเป็นหลัก คือ สตรีกับสตาจค์นี่แหละ ที่จะทำให้อูกเณรทิ้งหลวงพ่อก่อนนั้นเป็นเรื่องรองลงมา แต่ถ้าหากว่าตั้งใจสู้ละก็ เรื่องใหญ่มันก็เป็นเรื่องเล็ก จนกระทั่งไร้ความหมายไปในที่สุด แต่ถ้าไม่สู้ เรื่องเล็กก็เป็นเรื่องใหญ่

ยามใดที่เกิดความท้อแท้เบื่อหน่าย หรือมีอุปสรรคอันใดเกิดขึ้นก็ตาม ยามนั้นให้นึกถึงสิ่งที่หลวงพ่อกำลังพูดให้นึกถึงพระอาจารย์ ให้นึกถึงเพื่อนสหธรรมิกที่มีกำลังใจเข้มแข็ง มีเป้าหมาย ปณิธาน อุดมการณ์ ที่จะไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม นี่คือนักบวชที่ควรเข้าใจ ไปพูดคุย ไปปรึกษาหารือ

โดยมีวัตถุประสงค์ว่า การคุยนี้จะนำมาซึ่งความเข้มแข็งของจิตใจ มีกำลังใจที่จะเดินไปในเส้นทางนี้ต่อไป ไม่ใช่ว่าคุยกับคนที่ท้อแท้แล้วชวนกันท้อถอย อย่างนั้นไม่ถูกต้อง

ถ้อยคำที่สำคัญนี้ หลวงพ่อฝากฝังเอาไว้ให้ลูกเณรทุกรูป จะได้จำให้ติดลึกๆ จำให้มันทีเดียว เพื่อเวลาเราเจอภาวะที่ทำให้เราอ่อนแอจนคลอนแคลน จะได้นึกถึงคำที่หลวงพ่อพูดในวันนี้ แล้วรูกหน้าต่อไปให้เหมือนกับช้างศึกที่ตกหล่มได้ยืนเสียงกลองศึกตีกระหน่ำแล้วก็ลุกพริบขึ้นมาได้เลย ยืนหยัดสู้กันต่อไป ไม่ว่าอุปสรรคอะไรจะเกิดขึ้น เป็นสิ่งเล็กน้อยนิดเดียวเท่านั้นเอง ตกนรกมันยังยิ่งกว่านี้นะลูกนะ

๑๑ ธรรมรักษา

การปฏิบัติธรรมอย่างสม่ำเสมอ มีความสำคัญต่อลูกเณรมาก ในขณะที่ลูกเณรอยู่ใกล้หลวงพ่อ ห่างจากสิ่งแวดล้อมที่ทำให้จิตหยาบ มีจิตใจที่ละเอียดอ่อน เพราะไม่มีเครื่องกังวลในเรื่องกิจวัตรกิจกรรม หรือการศึกษาเล่าเรียน ดังนั้นในขณะที่จิตใจของลูกเณรยังเข้มแข็งอยู่ การก้าวเดินไปในเส้นทางนี้และในหนทางที่เราจะเดินต่อไปในอนาคต ดูรู้สึกไม่ยากเย็นอะไร

มีอยู่ทางเดียวเท่านั้นที่จะช่วยให้ลูกเณรประคองตน
อยู่ในเส้นทางนี้ได้โดยปลอดภัย นั่นคือ ลูกเณรจะต้องปฏิบัติ
ธรรมให้สม่ำเสมอ ทำจิตให้มันละเอียดเรื่อย ๆ ไป อย่างน้อย
ก็รักษาในระดับที่ลูกเณรได้เข้าถึงในตอนนี้อย่าให้มันหลุด
ตกต่ำกว่านี้ แล้วให้มืองค์พระติดตามเราไปเป็นสรณะตลอดเวลา ไม่ว่าเราจะทำกิจวัตรกิจกรรมอะไรก็แล้วแต่ ถ้าทำได้
อย่างนี้ หลวงพ่อเชื่อว่าสิ่งที่ลูกเณรตั้งใจไว้จะสมปรารถนา

๑ ผีกตณ

ลูกเณรจะต้องเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับทุกๆ คน ไม่ว่า
กิจวัตรและกิจกรรมอันใด ใครจะเป็นอย่างไรก็ช่าง เราทำของเรา
ให้ถูกต้องและดีงามเท่านั้น เมื่อเราทำอย่างสม่ำเสมอ จะ
เกิดแรงบันดาลใจให้ผู้ที่เกี่ยวข้องเฝ้าเราจากกิจวัตรกิจกรรม
เขาคึกคักเข้มแข็งตามลูกเณรมาด้วย ถ้าลูกเณรเข้มแข็ง เขาจะ
เข้มแข็ง ถ้าลูกเณรมีระเบียบ เขาก็จะมีระเบียบ จะ
ทำตามกันไป เพราะฉะนั้นนี่เป็นสิ่งสำคัญมาก ใครจะอย่างไร
เรื่องของเขา แต่เรื่องของเรต้องดีที่สุด และนั่นแหละเขาจะ
ทำตามเรา ทำให้ได้ณะลูกณะ ทำอันนี้ให้ดีที่สุดเลย ถ้าได้อย่างนี้
ลูกเณรจะเป็นแก้วสารพัดนึกของหลวงปู่

๑ เลือกเกิดไม่ได้ แต่เลือกทำได้

เราเลือกเกิดไม่ได้ แต่เราเลือกทำได้ เลือกเป้าหมายชีวิตได้ ตอนนี้เรามาสู่จุดสูงสุดแล้ว จุดที่จะไปถึงที่สุดแห่งธรรม ถือว่าสูงสุดในฐานะผู้รู้ เหลืออย่างเดียวเราเดินทางให้ถึงแค่นั้นเอง อย่าท้อ อย่ากลัวความยากลำบากไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นลูกเณรต้องสู้อย่างเดียว ไปให้ถึงที่สุดให้ได้ พยายามทำความละเอียดให้ได้ตลอดเวลา ไม่ว่าจะอยู่ในภาวะอันใดก็ตาม ถ้าทำได้อย่างนี้แล้ว เดี่ยวจะได้แน่

การครองเรือนเป็นเรื่องของเด็กๆ เขายังไม่รู้เรื่องเหมือนเด็กๆ ให้ไปเล่นขายของสักพักหนึ่งก่อน แต่ลูกเณรเป็นเด็กแต่ตัวนะ ใจเราต้องเป็นผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่จะต้องมีความรู้สึกนึกคิด รับผิดชอบต่อมวลมนุษยชาติและธาตุธรรม

ทำงานใหญ่เลยลูกเอ๊ย! อย่าไปคิดทำงานเล็กๆ ไปครองเรือนก็ได้แค่ครอบครัว ภูคครัวครอบ แคบๆ แค่นั้นเอง คิดทำงานใหญ่ๆ ถึงเราจะจนๆ อย่างนี้ หลวงพ่อก็จนเหมือนกัน แต่ใจของเราต้องยิ่งใหญ่ กว้างขวาง ต้องคิดทำงานเพื่อมวลมนุษยชาติและธาตุธรรม มันถึงจะสมกับที่เกิดมาเป็นมนุษย์

“...จงมาดูอัฐภาพอันวิจิตร มีกายเป็นแพลเนตา
อันคุ่มกันอยู่แล้ว กระสับกระส่าย เป็นที่ดำริของชน
เป็นอันมาก ไม่มีความยั่งยืน มั่นคง

จงมาดูรูปอันวิจิตรด้วยแก้วมณีและกุนฑล มี
กระดุกอันหนึ่งหุ้มห่อไว้ งามพร้อมด้วยผ้า (ของหญิง)
เท้าที่ย่อมด้วยสีแดงสด ใบหน้าที่ไล่ทาด้วยจุน

ผมที่แต่งงามให้เป็นแปดลอน ตาที่เี่ยมด้วย
ยาหยอด กายเน่าอันประดับด้วยเครื่องอลังการ
ประดุจทะนายนยาหยอดอันใหม่วิจิตร พอจะหลอก
คนโง่ให้หลงได้ แต่จะหลอกคนผู้แสวงหาฝั่งคือ
พระนิพพานไม่ได้

ท่านเป็นดังพรานเนื้อวางบ่วงไว้ แต่เนื้อไม่ติด
บ่วง เมื่อพรานเนื้อกำลังคร่ำครวญอยู่ เรากินแต่
อาหารแล้วก็ไป...”

ม.ม.(บาลี) ๑๓/๔๓๙/๔๐๐

